

*Sóra terül a lepke
Epét iszom az emlékezetedre*

*Ülök szigonyosan
Halszagú üregekkel szemben
Várom szörnyeid feltámadását
Ülök szigonyosan a korallfák alatt*

III

*Most levélsíp sikoltoz
Kígyóbőr elevenedik
Tappognak orozslánok
Búbos kenyерemig
Látok feketefedelű könyvet
Fügefa telepszik lapjaira
Hét ága átbúvik az égen
Csörgőóra a parton
Mire is mire is*

G U L Y Á S J Ó Z S E F

Erzsébet-napi vers

Holnap Erzsébet-nap lesz.

*Az esti villamosban,
ó, a villamos csörömpölő pléhdobozában
egy csokor őszirózsa világít.*

*Holnap Erzsébet-nap lesz,
elkéstem
levéllel,
virággal,
magammal,
elkéstem.
Talán jövőre,
ha isten segít, mondom fiatal barátomnak,
egy marék
meztelen őszirózsát tart.
Fut a villamos,
a holnapba sikitva szalad.*

*És holnap Erzsébet-nap lesz,
elkéstem
levéllel,
virággal.*

*Egy marék őszirózsa lángol
halántékomnál.*

*

*Az Erzsébet-napi csokorral tele város felett az ég
éles gálicszemcsében
galambok gyerekkora.
Ó, e töménykék ünnepi éggel fejem felett,
a meglékelt mindenséggel!
szikrázó áramos hajam
üvegfésűmet ropogva követi messziről,
mikor Erzsébet-napi csokrok, kékek, lilák
úsznak a színarany novemberi fényben,
melynek csak órákra futja erejéből.
Ó, ez a fejetlen szaladgálás
a jégmező előrevetett árnyékában,
ez a sietség,
mit takar e virágba rejtett öröm
utcákon, buszokban.
Arannyal súlyosan telített percek,
félórák az irtózatos fehérség előrevetett árnyékában.
Sose láttam harsányabb virágokat,
tömény, szilárd tüzek,
sose láttam.
Virágok utójjá,
sikolynál súlyosabb vörös, éles, kemény tűz,
mint a gyümölcs.
Virágok s bálak egéről tegnap lehulltam.*

*

*Istenem, mikor láttam virágot!
Erzsébet-napi csokraid november, hervadt kazalban,
hunyó parázshalom,
mert mindent látni előre
meztelen falak közt,
messze előre,
a fény pár órás kínos eszméletét,
az ünnepek,
a virágok végét.*

Ne gondolj rá

Te álmatlan éjszakai vándor,
ne gondolj rá,
legyen, aminek lenni kell
az elsötétített otthonokban.
A fuvola tokjába téve,
hangjával együtt becsomagolva
alszik meztelenül,
ne gondolj rá,
csak menj körbe-körbe felgyűrt gallérral,
ne emlékezz a fuvolára, melyet
a lány csókolt hosszan
az alkonyi ablak mögött,
fényes háttérében a vacsora pompás csendélete
készült éppen,
fehér tányérok,
még fehérebb csendülések.
Ne állj meg,
jusson eszedbe, volt már
néhány órád,
hosszabb, mint az életed.
Ne lásd,
ne lásd,
csak köröz az éjszaka hamvában,
mélyen a csillagok alatt.
Ó, tíz éve nem láttál csillagot!
Éles képek gyűlnek homlokod
mögött,
csak lépj, lépj tovább,
elérhetetlen
s bokáig érő
sötét ablakok sora közt.
gondolj arra,
vállalt munkád ez.

S ha nem bírod már tovább,
mondd le e pokoli megbízatást.

A horizont élén

Elindulok a völgyből, ahol
élek,
mikor a puszta s a nap véget ér,
véget erőm is,

*visszafordulok az üldözött horizontról
csalódottan,
átnedvesedett inggel,
remek fáradtsággal,
olyan ízűvel, mint a boroké, vagy jobbal,
otthonom megpillantva,
látom, nem völgyben,
a horizont élén élek.*

KÁRPÁTALJAI FIATAL MAGYAR KÖLTŐK

FÁBIÁN LÁSZLÓ

Altató

*Ittál a vadak lábnyomából,
Azért vagy most ilyen távol.
Szarvasok sóhaja tör az égre:
József Attila, aludj el végre!*

*Csipkés fagyon, éles fagyon,
színét vesztí, kihül a vércsepp.
Nem fogsz fázni, nem fogsz fázni;
sírod bánatodnál mélyebb.*

*Aki isten, most van gondban:
hideg homályba takar szépen.
Remeg az alkony, fél az alkony
ablakot rázó nomád szélben.*

Március

*Hitemen az idő sebet vágott.
Százévesek zúgják az átkot.
Mennék, mert égek — s mi lesz nyáron?*

Lenne még pajtás — tizenhárom . . .

*Szelek szaladtak egymásba s a fénybe!
a távolságot nincs, aki védje.*